

hederne og alle de mennesker, der har kæmpet for menneskerettighederne. Så enkelt er det. Det er da den konklusion, man desværre må nå til på baggrund af den kampagne, som de to herrer har forsøgt sig med her i dag på ynkelig vis.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jesper Langballe, og den eneste, jeg har noteret op til korte bemærkninger nu, er hr. Villy Søvndal.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Man kan godt blive lidt udmattet af en debat, hvor man hele tiden skal tilbage og begynde ved Adam og Eva.

Det er jo lidt vanskeligt, når hr. Keld Albrechtsen er så fuldstændig uvidende om de principielle spørgsmål, han kaster på bordet. Som om der var noget nyt i, at jeg og hr. Søren Krarup er kritiske over for menneskerettighedsfilosofien, som blev til i forbindelse med den franske revolutions blodbad som legitimitet af dette blodbad, og som vitterlig var en filosofi, der optrådte i opposition til kristendommen; det er der da ikke noget som helst nyt i.

Men det, der er karakteristisk og egentlig siger noget sagligt væsentligt i den her diskussion, er, at når det så bliver bragt ind i debatten om Sovjetunionen, får hr. Keld Albrechtsen det pludselig til, at så må Sovjetunionen jo være menneskerettighedernes forsvarer.

Ja, jeg skal love for, at de var det. Stalin havde en udenrigsminister, Vysjinskij, som formentlig er den største masseorder, historien har set. Nogle af de mest gribende taler, man nogen sinde har hørt om menneskerettigheder, holdt han i FN, i øvrigt vendt mod Sydafrika, men de kunne jo have været vendt mod hvad som helst. Denne masseorder kunne tale om menneskerettigheder, så vandet piskede ud af FN-delegaternes øjne. Det er egentlig meget, meget karakteristisk, og jeg tror, at hr. Keld Albrechtsen har fat i noget fuldstændig væsentligt, når han laver den sammenkobling af menneskerettighederne og Sovjetunionen.

Så vil jeg lige sige til sidst, at jeg tror, hr. Søren Søndergaard mener det godt. Men altså, hvad er det her for noget? Jeg hører det sådan, at det, der efterlyses, er vistnok, at vi skal have en undersøgelse af: Hvor mange blev dræbt i koncentrationslejre i USA? Hvor mange døde af selvskabte hungerkatastrofer i USA? Hvor mange blev sendt i straffelejre og sultede ihjel i USA?

Hvad er det for noget pjat?

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Ja, men jeg synes sådan set i modsætning til, hvad nogle andre har sagt, at det her er en god debat. En debat kan jo bruges til to ting, nemlig til at bringe klarhed – og det synes jeg i høj grad at den gør. Den kan også bruges til, synes jeg, at vise, hvem der ikke har fulgt med i historietimerne. Jeg tror, at Dansk Folkeparti har en del til gode.

Må jeg ikke godt sige: Jeg har sjældent overværet en debat, der i forhold til viden har været så tynd, men til gengæld så tynget af fordomme, som tilfældet er. Bare en enkelt ting, nemlig SF's historie, som jeg tror jeg kan lidt bedre end hr. Langballe. Det må dog være tankevækkende for den højrefløj, der får meget kunstigt åndedræt i Weekendavisen og i Berlingske Tidende i øjeblikket, at stille f.eks. det meget fundamentale spørgsmål: Hvem var det, der havde de tætte forbindelser til oppositionsbevægelserne i Østeuropa under de daværende styre? Var det Venstre, var det De Konservative, var det Fremskridtspartiet? Næh, det var SF.

Kl. 15.20

Det var SF, der havde de helt tætte forbindelser til Listy-folkene, som de hed, de oppositionelle folk i Tjekkosllovakiet. Det var os, der levede et trykkeri til Solidaritet i Polen. Hvorfor var det dét, hvis nu hr. Jesper Langballes åndsformørkede virkelighedsgengivelse skulle være rigtig? Derfor har vi brug for fri forskning. Det er derfor, det er så underligt, at Dansk Folkeparti ikke vil være med. Eller måske er det i virkeligheden meget forståeligt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Det ændringsforslag til arkivloven, som Dansk Folkeparti først stemte for og senere trak støtten tilbage til, og som derfor ikke er kommet til at præge den nye arkivlov, handlede jo netop om det, hele den frie forskning handler om, nemlig at man skal have adgang til materialet.

Ændringsforslaget handlede om, at hvis man ikke kunne få adgang til materialet, kunne man klage. Der skulle være et klagenævn, sådan at den uvelsete forsker, som ønskede at komme til at forske, men som ikke kunne få adgang, fordi magthaverne ikke vil have, at vedkommende skulle have adgang, havde en mulighed for at